

Lieve mensen,

Het kerstfeest is van de christelijke feesten het meest aansprekend.

En ik vroeg me af hoe dit komt.

Dat we op deze avond, midden in de winter in het donker van de nacht, naar de kerk komen om Kerst te vieren.

Ik denk dat dit komt omdat het Kerstfeest een feest van verlangen is.

Verlangen naar meer, naar iets diepers, naar iets nieuws.

Met Kerst hopen we even boven onszelf uitgetild te worden.

Uitgetild boven de jachtigheid van elke dag.

De jachtigheid van de sociale media, van onze deadlines en van al die taken die gisteren al af hadden moeten zijn.

Uitgetild te worden boven de fouten en mislukkingen in ons eigen bestaan en in de wereld om ons heen.

Vaak lijken die niet en nooit op te houden en blijven er altijd zoveel dingen niet goed gaan.

Het lijkt wel alsof daar nooit een einde aan komt.

Vanavond op Kerstavond verlangen we ernaar om even opgetild te worden uit alle zorgen en uit al die dingen die ons leven vaak zo teleurstellend maken.

En verlangen we een diepere laag in ons leven aan te boren.

Een diepere laag die te maken heeft met de wezenlijke inhoud en zin van ons bestaan.

In een gedicht over de drie koningen zegt Marjoleine de Vos het zo:

“We wilden geen kind zien.

Wat we zochten was hoop, we wilden geloven, verwachtten een sprong, een flits, een stem misschien.”

Misschien waren de drie koningen die Jezus kwamen zoeken, wel teleurgesteld en hadden ze meer verwacht dan alleen maar een pasgeboren kind te vinden.

Maar misschien keken ze daar ook wel doorheen zoals in het gedicht van Vasalis:

Ik zag vanavond voor het eerst een ster

Hij stond alleen, hij trilde niet.

Ik was ineens van hem doordrongen

Ik zag een ster, hij stond alleen

Hij was van licht, hij leek zo jong en

Van vóór verdriet.

Misschien zagen zij toen wel een mens, een kind dat nog geen verdriet had gekend.

Dat nog zorgeloos en vol vertrouwen was.

Dat nog geen moeilijkheden en tegenslag in het leven was tegengekomen.

Een kind met de belofte van toekomst in zich plus het verlangen naar een nieuw begin.

Een kind dat weer hoop bracht.

Het verhaal van de geboorte van Jezus is onlosmakelijk verbonden met de verhalen van zijn sterven en opstanding.

Ook wij horen het kerstverhaal met dezelfde oren die ook ooit het paasverhaal hoorden.

Vanuit het geloof dat het verhaal van Jezus niet ophield met zijn dood krijgt het kerstverhaal betekenis.

Want het geboorteverhaal staat niet op zichzelf, het is een onderdeel van een levensverhaal, van een weg van de wieg tot het graf.

Het leven is eindig en die eindigheid hoort vanaf de geboorte bij het leven.

In de donkere dagen van herfst en winter worden we in het bijzonder met onze eindigheid geconfronteerd.

Als mensen worden we ons bewust van het feit dat het aardse bestaan niet eeuwig is en dat leven net als de natuur donkere dagen kent.

Zo kan het besef van de eindigheid van het leven somber en moedeloos maken, maar aan de andere kant kan het ook aan mensen de bezieling geven om een zinvol leven te leiden.

Elk mensenleven is uniek en biedt unieke mogelijkheden om zich te ontplooiën en om ook anderen tot hun recht te laten komen.

Met datgene dat er in het leven op ons af komt aan licht en duisternis mogen we proberen een zinvol en gloedvol bestaan op te bouwen.

Steeds zoekend naar een manier van leven zoals God het bedoeld moet hebben toen hij de mensen schiep

en zoals Jezus het heeft voorgedaan en voorgeleefd.

Op die manier liet hij iets van Gods licht zien om zich heen.

Zoals we in het gedicht gelezen hebben:

Een kind is ter wereld gekomen

Wie weet van hoge komaf

Om het menselijk leven te delen

De weg van de wieg tot het graf

Een kind is ter wereld gekomen

Een mens die het licht heeft gezien

Begeeft zich geheel in het donker

Met alle gevolgen van dien.

Een kind is ter wereld gekomen

En trekt door zijn lijden en strijd.

Voor onze verwonderde ogen

Een lichtstreep van God door de tijd.

Zo werd Jezus tot een lichtdrager, een drager van het licht van God.
Meester Eckhart, een middeleeuws mysticus, zei over de geboorte van Jezus:

Het is God meer waard dat Hij geestelijk geboren wordt uit iedere goede ziel, dan dat Hij uit de maagd Maria lichamelijk geboren werd.

Ieder mens heeft als beeld van God iets van goddelijk leven in zich.

Allemaal kunnen we lichtdragers worden, drager van het licht van God.

Het verlangen van Maria: 'mij geschiede naar uw woord' dat kan het verlangen van ieder mens zijn.

Een verlangen naar leven in harmonie met onszelf en met de wereld om ons heen, zinvol en met een doel.

Echt en oprecht leven, zonder angst en met een open oog en een open hart voor wie en wat er op ons pad komt.

Waar hopen wij op wanneer het Kerst is?

Waar verlangen we naar?

Misschien verlangen we ernaar geraakt te worden in onze diepste kern.

Dat we opgetild worden boven onszelf uit en dat aarde en hemel elkaar even raken.

Zodat we daarna weer verder kunnen, ons leven in.

Niet om de draad weer gewoon op te pakken.

Maar met een gevoel van betekenis en zin.

Dat we het licht in onszelf ervaren en onze weg ermee vinden.

En zo dat licht ook om ons heen verspreiden, ook al is het misschien maar een heel klein streepje licht.

Lichtdragers worden.

Zodat God aan het licht komt in de wereld.

Zoals God toen 2000 jaar geleden aan het licht kwam in dat kwetsbare kind.

Zo kan God ook anno nu aan het licht komen in alle lichtdragers hier op aarde.

Met de woorden van een lied van Sytze de Vries:

Het Licht is uitgezaaid

In ons, opdat wij zullen stralen

in onze liefde wil

het zich in duizendvoud herhalen

maak ons tot sterren in de nacht

voor al wie met ons adem halen.

Amen